

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII

(*Vindecarea
slăbănogului din Capernaum*)

SCOATEREA SFINTEI CRUCI;
SF. 7 FRAȚI MUCENICI MACABEI

(*Începutul Postului
Adormirii Maicii Domnului*)

„În vremea aceea, intrând în corabie, Iisus a trecut marea și a venit în cetatea Sa. Și, iată, l-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: **Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!** Dar unii dintre cărturari ziceau în sinea lor: **Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Ce este mai lesne? A zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Ridică-te și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și ridicându-se, s-a dus la casa lui. Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Care dă oamenilor asemenea putere.”**

Matei 9, 1-8

LEGĂTURA CAUZALĂ DINTRE PĂCAT ȘI BOALĂ

In Duminica a VI-a după Rusalii, Biserica Ortodoxă amintește de minunea vindecării slăbănogului din Capernaum de către Mântuitorul Iisus Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor celor credincioși.

Evanghelia citită la Sfânta Liturghie ne vorbește despre vindecarea unui slăbănog, sau mai bine zis, a unui om paralizat din orașul Capernaum, care a fost adus la Mântuitorul de prietenii săi pentru a-i fi redată sănătatea trupească și sufletească. Mântuitorul Iisus Hristos văzând credința lor, i-a spus lui: Iertate sunt păcatele tale; iar după aceea, mai târziu: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Din aceste cuvinte și fapte ale Mântuitorului înțelegem că între boala și suferința trupească și starea interioară a omului există o legătură care condiționează vindecarea uneia de cealaltă.

Nu era pentru prima dată când Iisus vindeca pe fundamentul credinței altora. Așa a vindecat pe sluga sutașului din

Capernaum (Matei 8, 5-13); pe fiica lui Iair (Matei 9, 18); pe fiica femeii cananeence și pe mulți lunatici, surzi și muți (Matei 9, 32; 15, 30; 17, 14-18).

Cauza slăbănogirii lui erau păcatele: „Îndrăznește, fiule! Iertate îți sunt păcatele tale” (Matei 9, 2), i-a spus Mântuitorul. Hristos, iertându-i păcatele, l-a vindecat mai întâi sufletește, apoi l-a vindecat și trupește.

Evanghelia de astăzi ne arată patru mari adevăruri duhovnicești cu înțeles adânc pentru viața noastră spirituală. Și anume: legătura dintre iertarea păcatelor și vindecarea de boli, legătura dintre suferință și pocăință, legătura dintre vindecarea păcatelor, vindecarea de boli și slăvirea adusă lui Dumnezeu și legătura dintre credința celui bolnav și credința celor din jurul lui care îngrijesc de el.

Păcatul, în limba greacă (amartia), are înțelesul de eșec, și anume de a rata o țintă, de a pierde un țel, de a nu ajunge la o destinație. În limba ebraică însă

păcatul (hattat) înseamnă ruperea unei alianțe, unui legământ, unei înțelegeri, de fapt, ruperea comuniunii omului cu Dumnezeu. Așadar, când omul păcătuiește rupe legătura cu Dumnezeu Cel Unul Sfânt, pentru că păcatul se opune sfințeniei.

În concluzie, evanghelia Duminicii a VI-a după Rusalii ne arată legătura care există între iertarea păcatelor și vindecarea de boli, prin faptul că Mântuitorul Iisus Hristos vindecă mai întâi sufletul și apoi trupul. Sufletul omului se îmbolnăvește prin păcate, deoarece rupe comuniunea cu Dumnezeu și nu mai iubește cu adevărat pe Dumnezeu și pe semenii. Starea de iubire față de Dumnezeu și față de semenii este singura stare sănătoasă a sufletului. Vindecarea de păcate înseamnă refacerea legăturii omului cu Dumnezeu prin credință, smerenie, fapte bune și rugăciune multă, urmate de împărtășirea cu Sfintele Taine. ❀

Diacon Cristian Filuță

SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

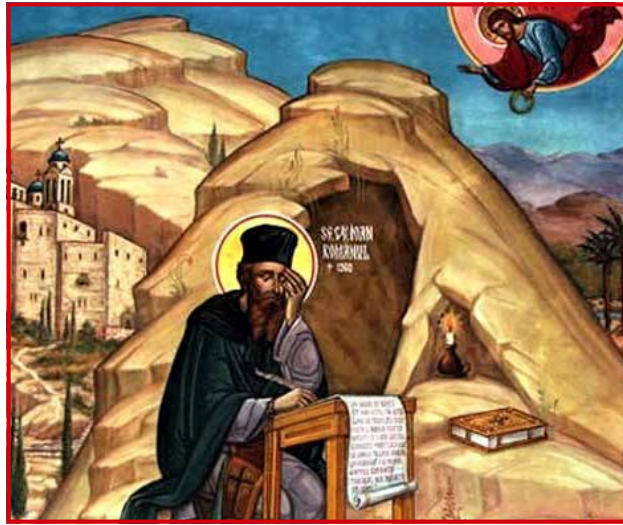
S-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, a nume Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. Ilie pe numele de botez, a fost crescut de bunica Maria, căci amândoi părinții mor. Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!” Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet. Intrând în obștea Mănăstirii Neamț este rânduit cu ascultare la infirmerie și la biblioteca mănăstirii. Era foarte tăcut, ascultător și smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți. În toamna anului 1935 se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț. La 8 aprilie 1936 este tuns în îngerescul cin călugăresc, primind în călugărie numele de Ioan. Dorind viață pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit și a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Țara Sfântă.

Aici se va nevoi în Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli. Prima ascultare în obștea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. Avea și ascultarea de infirmier al mănăstirii și îngrija cu dragoste atât pe călugări, cât și pe numeroșii arabi și beduini, bolnavi sau răniți în război, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. Noaptea se nevoia cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și citiri din Sfânta Evanghelie și din scrierile Sfinților Părinți. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice. Avea și darul scrierii de învățături și versuri duhovnicești. Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit.

În anul 1947 este hirotonit diacon, apoi preot în biserica Sfântului

Mormânt, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos. Timp de 5 ani a dus această ascultare.

În luna noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiție, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc.

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestruciat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților pentru nevoița și sfințenia vieții sale de pe pământ.

Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț a rămas în peștera Sfânta Ana. Dezgropat după două decenii, la începutul lunii august 1980, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se intact. Arhimandritul Amfilohie, starețul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea mai târziu: „Ne așteptam să

găsim numai sfinte oseminte și nu bună mireasmă. Când am luat scândura am văzut că părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, așa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfățișării lui; mâinile, barba, părul, rasa, încălțăminte erau neatinsse.”

Ținând seama de toate acestea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat în ședința din 20-21 iunie 1992, cu numele de Sfântul Ioan Iacob de la Neamț și data de prăznuire în calendar pe 5 august. Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a scris o seamă de poeme adunate într-o culegere intitulată „Hrană duhovnicească”, tipărite de ucenicul său, părintele Ioanichie Pârâială. ❀

VÂNTUL PUSTIIRII (Urgia cerească)

Iarăși lupte, iarăși sânge
Iarăși zgomot de război,
Iarăși lacrimi nesfârșite,
Iarăși valuri și nevoi!

Când a șters sărmana lume
Lacrima de pe obraz,
Au venit năpraznic iarăși
Alte valuri de necaz.

Văduvele iar vor plânge
Cu bătrânii cei sărmani
Și copiii vor rămâne
Iar cu miile orfani.

Pustii-se-vor orașe
Și pe mulți îi vor robi,
Unde sunt cântări deșarte,
Gloanțele vor dănțui.

Iar în locul răsfățării
Și al luxului nebun,
Va domni de-acuma groaza
Și cutremurul de tun.

Care azi, (de zburdăciune),
Umblă goi, nerușinați,
Vor ajunge ca să umble
De nevoie dezbrăcați.

Când sporește răutatea
Se scârbește Dumnezeu,
Pentru asta vin în lume
Și războaiele mereu!

(ultima poezie profetică a Sf. Ioan Iacob de la Neamț - 15 iulie 1960)

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

«Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L”. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte. Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.»
(Matei 17, 1-9)

Schimbarea la Față a lui Hristos a fost una dintre marile minuni făcute de Domnul Iisus Hristos, și ea este cuprinsă în relatările evangheliștilor sinoptici (Matei 17, 1-9, Marcu 9, 1-8, Luca 9, 28-36). Acest eveniment tainic a fost perceput de la început ca o arătare a firii divine a lui Iisus Hristos. Pentru importanța sa, minunea a fost trecută în rândul celor 12 praznice împăratești.

Moise și Ilie prezenți pe Tabor

În momentul strălucirii luminii pe chipul lui Iisus, apar lângă El Moise și Ilie, ambii vorbind cu El despre apropiatul Lui sfârșit în cetatea Ierusalimului (Luca 9, 31). Prezența celor două mari personalități ale istoriei poporului ales, atestă legătura dintre cele două testamente și faptul că Israelul este prezent la taina cea mare a preamăririi lui. Faptul că Moise și Ilie vorbeau despre Patimile, Crucea și moartea lui Hristos, ne arată că taina răscumpărării împlinea prefigurările și aspirațiile Legii vechi. Cel ce vorbea cu Dumnezeu pe Sinai văzând doar norul și tunetele, acum privește chipul Dumnezeului Celui întrupat, prezent în persoana lui Iisus pe Muntele cel Sfânt.

Prezența lui Moise și Ilie alături de Hristos are și menirea de a ne descoperi că Hristos este o persoană distinctă și nu o reîntrupare a lui Moise sau a lui Ilie cum credeau mulți din vremea aceea. Sfântul Maxim Mărturisitorul dă și o altă interpretare prezenței lui Moise și a lui Ilie pe Tabor, o exprimare a faptului că la îndumnezeire se poate ajunge atât pe calea căsătoriei,

simbolizată de Moise care a fost căsătorit, cât și pe calea necăsătoriei, arătată prin Ilie.

Sfinții Părinți spun că Moise și Ilie au fost prezenți pe Tabor pentru a li se îndeplini dorința de a vedea fața lui Dumnezeu, căci Moise a văzut doar spatele lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, iar Ilie s-a retras într-o peșteră când Dumnezeu a trecut în adiere de vânt. Ei nu reușiseră să vadă fața lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu nu Se întrupase. Glasul Tatălui, în prezența celor doi mari profeți ai Vechiului Testament, arată că toate profețiile se împlinesc în Hristos. Prezența lui Dumnezeu-Tatăl este redată în icoanele vechi ale praznicului prin Mâna dumnezeiască, în semnul binecuvântării.

Sărbătoarea Schimbării la Față este una a îndumnezeirii naturii noastre omenești și a participării trupului nostru trecător la bunurile veșnice, care sunt mai presus de fire. Înainte de a îndeplini Mântuirea noastră prin Patimile Sale, Mântuitorul arată pe Tabor că scopul venirii Sale în lume este să-l aducă pe tot omul la contemplația slavei Sale dumnezeiești. Din acest motiv sărbătoarea Schimbării la Față i-a atras în mod deosebit pe călugări, care și-au închinat întreaga viață căutării acestei lumini. Multe mănăstiri au fost închinare acestui praznic, mai ales după controversa isihastă din secolul XIV despre natura luminii din Tabor și despre contemplație.

Taina rugăciunii de foc

Arhimandrit Ioanichie Bălan scria în „Pelerinaj la Mormântul Domnului”:

„Venim și noi să ne atingem de Tabor. Venim din țara Munților Carpați să urcăm cu Tine pe Muntele Tabor. Venim să ne înveți, Doamne, a urca pe Tabor, să ne înveți taina rugăciunii celei de foc și adâncul smereniei. Părinții noștri știau mai bine ca noi să se roage. Ei aveau darul rugăciunii și al lacrimilor. I-au învățat cuvioșii călugări a se ruga. I-au învățat necazurile vieții a plânge. I-au învățat străinii a răbda și Evanghelia a ierta. Părinții noștri știau să se roage, știau să plângă și să se bucure mai mult ca noi. Iar noi, păcătoșii, din cauza lenevirii și din slăbirea credinței noastre, am uitat taina rugăciunii de foc și nu mai putem plânge la rugăciune. De aceea nu ne putem schimba la față în rugăciunile noastre, nu ne putem bucura duhovnicește pe măsura părinților noștri, nici nu nădăjduim cu aceeași tărie în lumina cea neînserată. Viața noastră trece monoton, fără coborâș și fără urcuș, fără lacrimi și fără căldură în rugăciunile noastre. Rugăciunea noastră este grăbită, fără emoție și fără putere, pentru că nu iese din inimă și nu este stropită nici cu mărgăritare de lacrimi, nici cu văpaie de foc ceresc. Rugăciunea noastră, fiind slabă, nu ne urcă până sus la Hristos, nici nu ne coboară la izvoarele lacrimilor ce ies din adâncul inimii.

Am venit să ne mărturisim Ție, Doamne, aici, pe Tabor. Am venit să ne înveți din nou taina rugăciunii curate, a rugăciunii din inimă, care schimbă la față pe cei ce cred, care curăță sufletul și îmbracă pe om în lumină, în bucurie și în nădejdea mântuirii.” ❀

Floarea duhovnicească a Moldovei

SFÂNȚA CUVIOASĂ TEODORA DE LA SIHLA

Ortodoxia românească este în sărbătoare pe 7 august, când o prăznuim pe Sfânta Teodora de la Sihla, pentru care românii au o deosebită evlavie.

Nu puțini români ajung an de an la peștera în care s-a nevoit cea dintâi româncă trecută în rândul sfinților.

Sfânta Teodora s-a născut în ținutul sihaștrilor, Neamț, aproape de lavra cu același nume și a trăit în secolul al XVII-lea, atunci când Moldova era condusă de Vasile Lupu, iar cârma duhovnicească a corabiei Bisericii o avea Sfântul Mitropolit Varlaam. S-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători - Neamț, din părinți binecredincioși și iubitori de Dumnezeu. Tatăl său, Ștefan Joldea Armașul, avea dregătorie ostășească, fiind paznic al Cetății Neamțului și armaș, adică făuritor de arme. Mama sa se îngrijea de cele pentru casă și de buna creștere, în frică de Dumnezeu, a celor două fiice, Teodora și Marghiolița, ultima plecând de tânără la Domnul.

Fericita Teodora a fost căsătorită de către părinți, împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din Ismail. Tânăra Teodora fusese aleasă de Dumnezeu însă pentru altceva. Ea avea chemarea pustnicească și simțea din ce în ce mai mult acest lucru. Duhovnicii ei erau din mănăstirile care împrejuiau satul părintesc și ea însăși dorea cu tot dinadinsul să se călugărească. Ascultarea față de părinți însă a făcut-o să accepte, fără crâcnire, viața de soție. Neavând copii, cei doi, dorind să-I urmeze lui Hristos, s-au învoit să îmbrățișeze viața monahală. Fericita Teodora a fost tunsă în monahism la Schitul Vărzărești - Vrancea, iar după doi ani și soțul ei s-a călugărit în Schitul Poiana Mărului, primind numele de Elefterie.

După câțiva ani, năvălind turcii în părțile Buzăului, au dat foc Schitului Vărzărești. Atunci toate surorile din obște s-au retras în munții Vrancei. La fel și Cuvioasa Teodora împreună cu stareța ei, schimonahia Paisia, a cărei ucenică era. Acolo se nevoiau singure, acoperite de mâna lui Dumnezeu, în post și rugăciune, răbdând tot felul de încercări.

După moartea stareței Paisia, fericita Teodora, în urma unei descoperiri dumnezeiești, s-a retras în părțile Neamțului pentru a se nevoi în pădurile neumbrate din jurul schiturilor Sihăstria și Sihla. Cu binecuvântarea ieroschimonahului Varsanufie, egumenul Sihăstriei, fericita Teodora a fost încredințată duhovnicului Pavel, care a dus-o în pustie, în apropierea Schitului Sihla, sfătuind-o să rămână acolo până la moarte, dacă va putea răbda asprimea vieții pustnicești. Un sihastru milostiv i-a oferit chilia sa, care se afla aproape de schit și de peștera care îi poartă numele. Acolo s-a nevoit Cuvioasa cu bărbăție mulți ani,

departe de lume. Doar Cuviosul Pavel din Sihăstria, duhovnicul ei, o cerceta din când în când, o mărturisea și o împărtășea cu Sfintele Taine.

Răposând fericitul duhovnic Pavel, Cuvioasa Teodora a rămas cu totul singură, nimeni neștiind locul și aspra ei nevoiță. În timp hainele ei s-au rupt, iar hrana ei era doar măcriș, fructe de pădure și alune. A dobândit Cuvioasa darul rugăciunii de foc și al facerii de minuni.

Năvălind iar turcii, au ajuns și la peștera Sfintei Teodora, iar ea s-a rugat lui Dumnezeu s-o scape din mâinile lor. Prin minune, s-a crăpat stânca din fundul peșterii, izbăvind-o de moarte pe fericita. În această peșteră s-a nevoit Sfânta Teodora în ultimii ani ai vieții sale. Rugându-se neîncetat lui Dumnezeu, fața i se lumina, iar trupul i se ridica de la pământ, asemenea Sfintei Maria Egipteanca. Păsările cerului îi aduceau fărâmituri de pâine de la trapeza schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere.

Ajungând Sfânta Teodora aproape de sfârșitul vieții și cunoscând că o cheamă Hristos la cereștile locașuri, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i trimită un preot ca s-o împărtășească. Egumenul Sihăstriei a observat că păsările duceau fărâmituri spre Sihla și a trimis doi frați să vadă unde se duc. Ajungând frații noaptea lângă peștera Sfintei Teodora, au văzut-o cum se ruga cu mâinile înălțate spre cer, învăluită în lumină ca de foc. Cuvioasa i-a chemat pe nume și le-a cerut o haină ca să se acopere și i-a îndemnat să-i aducă un duhovnic s-o împărtășească.

Sfânta Cuvioasă Teodora este unul dintre sfinții români ce au ajuns la un înalt nivel de trăire duhovnicească, dovadă fiind lumina ce o învăluia în momentul în care se ruga. Părinții Bisericii ne învață că unii oameni, datorită trăirii duhovnicești înalte, ajung să se bucure încă din această viață de Lumina cea Necreată, cea descoperită pe

muntele Tabor când a avut loc Schimbarea la Față a Mântuitorului.

Călăuziți de o lumină cerească, frații au mers repede la schit și dimineața au adus la peșteră pe ieromonahul Antonie și ierodiaconul Lavrentie, cu Sfintele Taine. După ce Sfânta Teodora și-a făcut cuvenita spovedanie și și-a destăinuit viața, a primit dumnezeieștile Taine și, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate, și-a dat duhul în mâinile Lui. Apoi părinții au îngropat sfântul ei trup în peșteră.

În anul 1830, familia domnitorului moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit Schitul Sihla, a așezat moaștele ei în raclă de preț și le-a depus în biserica schitului. Iar în anul 1856 familia Sturza a dat Mănăstirii Pecerska din Kiev sfintele ei moaște în schimbul unor veșminte preoțești și arhieriești.

Astăzi, pelerinul care se închină în catacombele Lavrei Pecerska nu are ocazia să vadă moaștele Sfintei Teodora, pentru că se spune că în iureșul primilor ani ai instaurării regimului comunist în Ucraina acestea s-au pierdut, ca multe alte odoare de mare preț ale mănăstirii.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a canonizat-o la 20 iunie 1992, cu zi de prăznuire pe 7 august. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1-8 AUGUST 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 1.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie; Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului
Miercuri 4.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 5.08	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Vineri 6.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Schimbarea la Față a Domnului; Utrenia, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 7.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 8.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie

ÎN ACEST POST, ÎN FIECARE ZI DE LA ORA 18,00, SE VA CITI PARACLISUL MAICII DOMNULUI